

РЕШЕНИЕ

№ 38944

гр. София, 24.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 29.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **1249** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. 84, ал. 3 вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на Д. А. А., [дата на раждане] в [населено място] Ал Зор, Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 12555 от 03.12.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с приложимия материален закон. Според жалбоподателя, в нарушение на изискванията на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ административният орган не е обсъдил всички относими факти към личното му положение и данните за актуалната обстановка в района, в който е живял до напускане на държавата си по произход. Жалбоподателят твърди, че в административното производство не са отчетени последните настъпили събития - смяната на режима и изключително тревожната информация, отразявана в публично достъпните медии за обстановката на сигурност. Твърди се нарушение на изискванията на чл. 8, ал. 2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г., според които към момента на произнасяне приемащата държава следва да вземе под внимание общите условия в обособената част от територията на държавата по произход и личните обстоятелства на кандидата. В този смисъл, е застъпено становище, че мотивите на обжалваното решение са противоречиви и относими само към една област на С., без да са

отчетени правилно сочените от жалбоподателя причини да напусне страната си – актовете на несигурност и насилие в района, в който е роден и живял. Твърдят се опасения от преследване, включително и за живота и здравето на кандидата за закрила при евентуалното му връщане в страната по произход поради непрекъснато променящата се обстановка на сигурност. С тези аргументи е обоснована тезата, че постановеното решение е немотивирано. От съда се иска да го отмени и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по приложението на закона.

Кандидатът за закрила Д. А. със съдействието на преводач от арабски език и назначеният по негово искане процесуален представител, определен от САК – адв. Р. Й., поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Като причина за напускане на държавата си по произход сочи нежеланието да служи в армията. Заявява, че към момента работи и успява да изпраща пари на роднините си, за да се издържат. Процесуалният му представител изразява становище за основателност на възраженията в жалбата. Счита, че следва да бъде уважена.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – старши юрисконсулт М. К., оспорва жалбата като неоснователна. Застъпва становище, че в конкретния казус изводът за липса на основания за приложение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е съответен на материалния закон и на неговата цел. Позицията се базира на данните от представената актуална справка за обществено икономическото и политическо положение в С. към м. април 2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, както и на влезли в сила решения на Върховния административен съд по сходни казуси.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените доказателства, становището на страните и съгласно правомощията по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по молба на Д. А. А., [дата на раждане] [населено място] Ал Зор, Сирийска арабска република, гражданин на С.. Молбата е заведена с вх. № 2254 от 07.08.2024 г., рег. № УП 33768 от 07.08.2024 г. по описа на РПЦ – Х. при ДАБ – МС (л. 79, л. 80) и съдържа искане за предоставяне на закрила и работа в Република България. Подадена е чрез Дирекция «Миграция» при Министерство на вътрешните работи с УРИ 105400 – 2474 от 31.07.2024 г.

Самоличността на жалбоподателя е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липса на валидно издаден и представен документ за самоличност от държавата по произход (л. 56). Попълнени са Евродак дактилоскопна карта (л. 63) и регистрационен лист (л. 77 – л. 78 и л. 62).

Жалбоподателят Д. А. е информиран на разбираем за него език в присъствие на преводач (л. 71 – л. 76) за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила, за правата и задълженията, които има, както и за последиците при неспазване на задължения, включително и при отказ да сътрудничи на органите на ДАБ – МС. (л. 58 – л. 59, л. 64 – л. 67, л. 68, л. 69 – л. 70). На 27.09.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю с чуждия гражданин, документирано с приложения към преписката Протокол (л. 42 – л. 45). В същия е отразено, че Д. А. е напуснал държавата си по произход в средата на м.07.2024 г. заедно с по-големия си брат, преминавайки границата с Турция. Останал е шест дни в Турция, а след това е преминал и на територията на България. Брат му е бил задържан в Турция и върнат обратно в С.. Кандидатът е заявил, че няма издадени документи за самоличност и в С., поради грешка при изписване на имената му в семейния регистър. Заявил, че е мюсюлманин – сунит, арабин по етнически произход. Отрекъл е да е имал проблеми заради изповядваната религия или заради

етноса си, както и да е членувал в религиозна организация, общност или секта. Отрекъл е да е член на политическа партия или организация. Заявил е и, че не е участвал във въоръжени групировки и не е служил в армията. Посочил е, че до напускането на държавата си по произход е живял в родния си [населено място] Ал Зор където продължават да живеят останалите членове на семейството му – родителите му, двамата му братя и трите сестри. Посочил е, че семейството се занимава с отглеждане на овце и той е бил овчар. Заявил е, че районът се контролира от кюрдите. Като основна причина да напусне С. и да търси международна закрила другаде Д. А. е посочил принудителната мобилизация и липсата на нормални условия на живот. Кандидатът за закрила е заявил, че в района, в който живеят постоянно възникват поводи за напрежение между двата етноса – кюрди и араби, а през м. март 2024 г. кюрдите са започнали да водят сражения с местните арабски племена. Посочил е, че силите на К. принуждават местното население да се сражават за тях и дори убиват цивилни при отказ да бъдат мобилизирани в тяхната въоръжена армия. Заявил е, че през 2 – 3 седмици се водят въоръжени престрелки в района. Категорично е изразил нежеланието си да се върне в С., заради липсата на сигурност. Същевременно, Д. А. е отрекъл да е бил съден, задържан или осъждан, както и спрямо него или членове на семейството му да е упражнявано насилие.

Към преписката е приложено становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност», рег. № М-15044 от 26.09.2024 г. (л. 41), в което е посочено, че ако кандидатът за закрила Д. А. А., регистриран в РПЦ – Х., към ДАБ - МС отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява да получи закрила в Република България. Към административната преписка е приложена и Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 2034 от 28.07.2024 г. издадена от главен оперативен дежурен началник на 03 сектор при ООДЦ на Столична дирекция на вътрешните работи (л. 81), с която на кандидата за закрила е наложена принудителна административна мярка «Връщане до страна на произход».

Към административната преписка са приложени две Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС за актуалната към 15.10.2024 г. политическа и икономическа обстановка в държавата по произход, отношението на властите към неотслужилите военна служба завърнали се в родината (вх. № МД-02-3 – л. 18 – л. 27) и състоянието на сигурността в района на Д. Ал Зор към м. ноември 2024 г. и действащите на територията на провинцията въоръжени групировки (вх. № МД-02-41 – л. 28 – л. 31).

След преценка на представените доказателства по преписката, в Становище рег. № УП 33768 от 05.12.2024 г. (л. 17), интервюиращият орган е направил предложение да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя Д. А. А..

С оспореното в настоящото производство Решение № 12555 от 03.12.2024г., председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила като е приел, че Д. А. А. не е имал проблеми основани на етническата си принадлежност и изповядваната религия, включително с официалните власти, армията или полицията. Възпроизведени са твърденията му по време на интервюто, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, както и че не е заплашван лично и не му е оказвано физическо или психическо насилие в държавата по произход. Данните за личното положение на кандидата са анализирани според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция като е прието, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл е направен извод, че за него не съществува риск и

от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Обърнато е внимание на заявените мотиви за напускане на държавата по произход като е направен извод, че нямат правно значение за търсената закрила. Поставен е акцент на въведените критерии в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН – кандидатът да представи основателни причини защо лично той се опасява от преследване. Направен е категоричен извод, че такива не са представени от сирийския гражданин Д. А.. По отношение на заявеното нежелание да се сражава като военен служител в сирийската армия е посочено, че според критериите на ВКБООН лице, което е дезертирало или избягало от военна служба единствено поради страх или от неприязън към въоръжени действия не е бежанец. В този аспект е отчетено, че чужденецът не е декларирал да е ангажиран политически, като не е заявил, че отказът му да служи в армията е поради религиозни съображения или други морални и убеждения на съвестта, които му пречат да бъде мобилизиран. Административният орган се е позовал и на липсата на твърдения спрямо жалбоподателя да са предприемани дискриминационни действия, включително и релевантни на преследване от недържавен субект.

Направен е извод, че от бежанската история на Д. А. не могат да бъдат изведени предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради липса на релевантни твърдения за осъществено преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, които да не могат или да не искат да му предоставят закрила срещу преследване. Поставен е акцент върху личното основание за преследване, което следва да е налице кумулативно при наличие на която и да е от хипотезите в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Прието е, че по отношение на жалбоподателя тези условия не са изпълнени. Не са установени и обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

Административният орган се е позовал на информацията от Справките, изготвени от Дирекция «Международна дейност» вх. № МД-02-3 от 15.10.2024 г., според която «Официалните сирийски власти разбират, че много хора са избягали просто защото не искат да загинат, а не защото се противопоставят на правителството. Според сирийска правозащитна организация интервюирана от Датската имиграционна служба през м. април 2022 г. укриващите се от военна служба лица и военни дезертьори, които не са участвали в никакви опозиционни дейности, са задържани за кратък период (няколко дни или седмици) и след това са изпращани да отбият военна служба.». Според същия източник членовете на семейства на лица, укриващи се от военна служба или дезертьори не са изправени пред никакви последствия от страна на властите.

По отношение на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут е прието, че за Д. А. липсват данни за предприети действия от официалните власти или от определена групировка, която държавата не е в състояние да контролира. С позоваване на тълкуването на понятията «смъртно наказание», «екзекуции» и «изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание», дадено с решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009 г. по дело C-465/07, е направен извод, че за кандидата за закрила не са налице основанията по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, доколкото не е изложен на риск от конкретен вид посегателство при връщането си в държавата по произход. Не са установени обективни данни и за налична заплаха, дължаща се на безогледно насилие, доколкото информацията от приложените Справки за обстановката на сигурност сочи, че след 2020 г. конфликтът в С. се приема от международните организации като намиращ се в състояние на застой, а В. комисариат за бежанците на ООН и партньорските му неправителствени организации предоставят широка гама от услуги, включително и правни на вътрешно разселени лица, завърнали се бежанци, приемни общности, търсещи закрила лица и бежанци. Цитирани са данни от Справката на Дирекция «Международна дейност» при ДАБ - МС

от 05.11.2024 г. относно сигурността в района на местоживеене на кандидатата – Д. Ал Зор, според които в периода м. август 2022 г. – юли 2023 г. по данни на Сирийската мрежа за човешки права са регистрирани 167 смъртни случаи на цивилни граждани, а през периода м. август – м. ноември 2023 г. този брой е значително намален – 70 документиращи случаи на цивилни лица. Посочени са и регистрираните данни от Службата на ООН за координация по хуманитарните въпроси относно връщане на вътрешно разселени лица в Д. Ал Зор – 7 000 през 2022 г., 83 през първите пет месеца на 2023 г. и 11 завърнали се в други провинции - лица, които са били разселени в Д. Ал Зор.

Въз основа на тези данни е направен извод, че въпреки ситуациите на несигурност и инциденти, не може да се говори за безогледно насилие на територията на цялата страна, а данните за масово завръщане на вътрешно разселени лица в района, в който е живял жалбоподателя, са оценени като показател за сравнителна стабилност и спокойствие. При отчетената липса на добре обоснован страх от преследване и заплахи за живота на кандидатата за закрила, административният орган е посочил в мотивите на обжалваното решение, че за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително. Изразено е категорично становище, че спрямо Д. А. не е установено да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено заради присъствието му на територията на държавата по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Отчетено е, че за него не съществува опасност от тежки посегателства, по смисъла и на чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, а не са налице и основанията за предоставяне на статут, по смисъла на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, включително и поради други хуманитарни причини. Прието е, че оценката на всички факти от значение за личното положение на кандидатата за закрила сочи, че не е имал обективни причини, релевантни за предоставяне на международна закрила, за да напусне държавата си произход С..

Тези факти не са спорни за страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (Решението е връчено лично на жалбоподателя на 08.01.2025 г. – л. 16, а жалбата е на 20.01.2025 г. - л. 4). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно-производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел. Данните за личното положение на кандидатата за закрила са обсъдени в контекста на информацията за актуалното положение в държавата му по произход.

От приетите, неоспорени от страните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*арабски*) за реда, който ще се следва в производството по молбата му за закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл. 58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е осигурен преводач на разбираем за него език. В приложения към преписката протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ молбата му е разгледана индивидуално, като му е предоставена възможност да изложи свободно без ограничения всички свои съображения.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, дължащи се на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от жалбоподателя причини за напускане на държавата по произход не отговарят на материално правните основания, по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че чужденецът не е заявил нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и на недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. заради войната, сериозните финансови затруднения и опасенията си, че ще бъде мобилизиран въпреки нежеланието си да участва във въоръжени действия. Не е отрекъл, че семейството му продължава да живее в С. необезпокоявано, както и че и той също не е бил преследван.

Събраните доказателства в хода на административното производство не съдържат обективни данни жалбоподателят да се е занимавал или да е продължил да се занимава с дейности, които да поражда основателен страх от преследване при завръщането му в държавата по произход. В този смисъл, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец на Д. А.. Не са налице и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 ал. 9 от ЗУБ, съгласно който, за бежанци се смятат и членовете на семейството на чужденец с предоставен статут на бежанец, при условие, че семейните връзки предшества влизането на чужденеца на територията на страната. Липсват данни друг член на семейството на жалбоподателя да се намира на територията на РБългария и да му е предоставена международна закрила.

Съответна на материалния закон е и преценката на административния орган относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства - смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Разпоредбите на чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ съдържат идентични условия за субсидиарна закрила на визираните в разпоредбата на чл. 2, б. «е» вр. чл. 15, б. «а», б. «б» и б. «в» от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. Понятието «реална опасност» се ползва като стандарт на доказване за изключване на рискове, свързани с общата ситуация в държавата по произход, чието настъпване е възможно или е достатъчно далечно, за да се отчитат като нереални, при преценката относно субсидиарната закрила.

В Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07, СЕО е приел, че нормата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на търсещ субсидиарна закрила, не е подчинено на условието за представяне на доказателства и, че съществуването на такива заплахи може по

изключение да се счита за установено и когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред която се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия, се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В конкретния казус липсват обективни данни, а такива не са посочени и от търсещия закрила, за да бъдат възприети като предпоставящи реална опасност или риск, насочен пряко спрямо личността му при евентуалното му връщане в държавата по произход. В този контекст, неоснователни са възраженията за неспазване на основните принципи на международното бежанско право – забрана за връщане, забрана за принудително отвеждане, експулсиране или екстрадиране в държава, в която може да бъде подложен на изтезание, нечовешко или унижително отношение или изтезание, установени в чл. 18 и чл. 19 от Хартата за основните права на ЕС и в чл. 3 и чл. 5 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

В представената в съдебното производство, актуална към 08.04.2025 г. Справка за държавата по произход, изготвена от дирекция «Международна дейност» при ДАБ – МС (л. 25 – л. 27), е посочено, че след падането на режима на Б. А., който е напуснал С. на 08.12.2024 г. и е получил убежище в Русия, на 29 януари 2025 г. А. ал Ш., който ръководи през този период страната, е назначен за временен президент на С., суспендирана е Конституцията от 2012 година и е разпуснат парламента. На 18.02.2025 г. след преговори, ръководените от кюрдите Сирийски демократични сили и Сирийският демократичен съвет са се споразумели да интегрират военните си сили в армия на новото сирийско правителство. На 02.03.2025 г. сирийското президентство и новите власти в С. са обявили, че е сформиран седемчленен комитет, който да изготви Конституционна харта за управление на прехода към демокрация, а управляващите са съсредоточени към възстановяване на държавата и нейните институции. На 13 март 2025 г. временният президент на С. е подписал конституционна декларация, която обхваща петгодишен преходен период. В декларацията е посочено, че религията на президента е исляма, а ислямската юриспунденция е основният източник на законодателството. Регламентиран е принципът на разделение на властите и съдебната независимост, гарантирани са правата на жените, свободата на изразяване и свободата на медиите. На 29.03.2025 г. сирийският президент е обявил състава на преходното правителство, назначавайки 23 министри и нов разширен и приобщаващ кабинет. Правителството няма министър председател. Очаква се изпълнителната власт да се ръководи от президента. Цитирана е статистика, отразена в бюлетин на ВКБООН, според която в периода 08.12.2024 г. – 03.04.2025 г. в С. са се завърнали 372 550 бежанци от съседни страни, а общият брой на завърналите се през 2024 г. е 732 700 души. По отношение на вътрешно разселените лица също е отчетено значително движение – повече от 1,05 милиона завърнали се по родните си места след 27 ноември 2024 г., като броят на останалите вътрешно разселени лица вече е значително по – малък - около 674 000. В справката се сочи, че ВКБООН продължава да оказва подкрепа на разселените лица като всичките 11 подкрепяни от Комисариата обществени центъра в Л. и Т. функционират. В периода м. март – началото на м. април 2025 г. са раздадени повече от 2 730 комплекта нехранителни артикули в тези райони. В А. и Идлиб партньорите предоставят помощ на хиляди разселени и завърнали се лица. В Х. и Х. са били раздадени 1208 основни комплекта за помощ, а на повече от 5 785 лица са предоставени зимни доставки. В Североизточна С. 2 217 завърнали се семейства – 9 403 души са получили зимни комплекти, а на 23 март 2025 г. от ВКБООН са раздадени 2 161 пакета за зимна помощ на 7 972 лица (1990 семейства) в [населено

място] Ал Зор. Продължават и инициативите за подпомагане на нуждаещи се от хуманитарна помощ при транспортирането от граничните пунктове до крайните дестинации във вътрешността на страната, както и предоставянето на помощ чрез действащите обществени центрове по програмата «Пари за подслон» и чрез различни други проекти за препитания във всички 14 провинции.

Данните за актуалната обстановка на сигурност в държавата по произход, при отчетената липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила сирийски гражданин Д. А. А., дават основание на настоящия съдебен състав да приеме, че постановеното решение на председателя на ДАБ – МС е правилно и законосъобразно, а депозираната жалба като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. А., [дата на раждане] в [населено място] Ал Зор, Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 12555 от 03.12.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: